

14. LUKU

KAIKENLAISIA UUDEN LUOMUKSEN MAALLISIA VELVOLLISUUKSIA

”Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä” — ”Älkää olko kenellekään mitään velkaa” — ”Lainatkaa toivomatta saavanne mitään takaisin” — Kristillinen kohteliaisuus — ”Älkää murehtiko huomisesta päivästä” — Kristus on päämäärä ja hän ainoastaan — ”Helpompi on kamelin mennä neulansilmästä läpi kuin rikkaan tulla Jumalan valtakuntaan — Vakuutuksia — Järjestelyjä keskinäisen avun antamiseksi jne. — Omantunnonmukainen asioihin sekaantuminen — Herran kiittäminen ja ihmisten kiroaminen — Yhteiskunnallisia velvollisuuksia — ”Kunnioittakaa kaikkia” — Onko Uuden Luomuksen otettava osaa yleisiin vaaleihin — Uusi Luomus ja siveelliset uudistukset — Kalliisiin vaatteisiin pukeutuminen — Odottaamme ”kirkkauden, kunnian ja katoamattomuuden” koristusta

”Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä.” — Room. 12:17

KUN uudet luomukset selitetään olevan kuolleita maailmalle ja eläviä Jumalalle Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta, tarkoittaa kuva yksinomaan toiveiden, tarkoitusten ja halujen muutosta. Kun uuden mielen on pakko vielä vaikuttaa inhimillisen ruumiin kautta odottaessaan uutta ruumista ensimmäisessä ylönousemuksessa, sen täytyy tuntea määrättyä vastuuta kanssaihmissä, maailmaa, kohtaan. niin kuin sillä on vastuuvollisuus maallista perhettä ja ”uskonhuonekuntaa” kohtaan maallisiin asioihin nähden ja tämä velvollisuus sen sijaan, että se laimenisi tai vähentyisi, kasvaa mielenmuutoksen kautta, niin on myös asianlaita muutamiin velvollisuuksiin nähden kanssaihmissä kohtaan.

Koko ihmissuvun tulisi tunnustaa oikeuden ja vanhurskauden periaatteet menettelytavassaan toisiansa kohtaan, mutta uuden luomuksen tulisi olla muita valmiimpi harjoittamaan näitä ominaisuuksia päivittäisen elämän asioissa, koska he ovat saaneet erikoista opetusta näistä Jumalan lain periaatteista Kristuksen koulussa. On asianmukaista ja oikein, että kaikki ihmiset pitävät huolta niistä asioista, jotka ovat kunnioitettavia kaikkien edessä. Varmaan on niin; ja sen tähden on uuden luomuksen vastuu näissä suhteissa todellakin suurempi sen edistyneen näkökannan perusteella. Eikö toivota muiden ihmisten olevan kunniallisia, totuudenmukaisia, rehellisiä, kunnianarvoisia ja hyväntahtoisia? Täytyy toivoa, että Herran kansa omaa vielä hienompia tunteita tähän suuntaan sekä että he päivittäin pyrkivät täydellisyyden päämäärään ajatuksissa, sanoissa ja käytöksessä.

”Älkää olko kenellekään mitään velkaa, muuta kuin toisianne rakastatte”, on apostolin esittämä jumalallinen sääntö. (Room. 13:8) Olisi hyvä, jos koko maailma tuntisi tämän säännön ja seuraisi sitä tarkasti; ja me tiedämme, että aikanaan, tuhatvuotiskautena, juuri tämä sääntö painetaan lujasti mieliin. Mutta uudella luomuksella on tämä sääntönään jo nyt, ja vaikka toiset jättänevätkin sen tunnustamatta, seuraamatta sitä, pitäisi Herran kansan ehdottomasti totella tätä määräystä. Myös luonnolliselle Israelille, palvelijain huoneelle, antoi Herra käskyn siitä, että jos he olisivat uskollisia hänelle, he olisivat lainan antajia, eikä lainan ottajia (5 Moos. 15:6), ja tämä periaate osoittautuu jokaiselle henkilölle, jolla on hyvä arvostelukyky, viisauden perustukseksi, viisauden, joka olisi hyvä sovittaa maailmaan, jos se olisi mahdollista, viisauden, jonka maailma tunnustaa,

mutta jota verrattain harvat sekä Herran kansasta että maailmasta innokkaasti pyrkivät seuraamaan muuttumattomana elämän sääntönään.

Toisin sanoen jokaisen uuden luomuksen jäsenen tulisi elää tulojensa mukaan maallisiin asioihin nähden. Jos hän voi ansaita ainoastaan markan tai pari päivässä, ei hänen hetkeksikään pitäisi ajatella käyttää enempää kuin se, jos ei olisi pakottavaa tarvetta, vaan hänen olisi sovitettava menonsa sen mukaan, kunnes muutos parempaan tapahtuisi. Tunnustaen, että Herran kaitseminen huolehtii hänestä ja kaikista hänen asioistaan, tulisi hänen järjestettyään aineelliset olosuhteensa niin viisaasti kuin mahdollista, tehdä se johtopäätös, että nämä niin hyvin kuin hänen hengelliset asiainsakin ovat Jumalan huolenpidon kohteina ja että Herra on luvannut hänelle siunauksen näissä olosuhteissa. Kuinka vaikeita hyvänsä ne olisivatkaan, tulisi hänen sen tähden olla täysin tyytyväinen niihin ja odottaa kärsivällisesti Herralta sitä helpotusta, jonka Jumalan rakkaus ja viisautensa aikanaan tuottavat. Jos tulot sitä vastoin olisivat runsaat, tulisi tyyneyden ja kohtuullisuuden leimata hänen menettelynsä tässä niin kuin kaikissa muissakin tapauksissa. ”Tulkoon lempeytenne (kohtuutenne, engl. Raamattu) kaikkien ihmisten tietoon.” Talous on osa jumalallisesta järjestystoimenpiteestä, mikä käy ilmi Herramme ja apostolien esimerkistä ja jota erityisesti valaisee se seikka, että Herra, jolla oli valta luoda tyhjältä ruokaa suurelle joukolle, käski koota jäljelle jääneet palaset.

Samassa määrin kuin tulomme ja varamme ovat rajoitetut, tulee menot vähentää ja saattaa ne ei ainoastaan tulojen tasalle, vaan niiden alapuolelle, niin että kuinka vähän ansaitaankin, osa voitaisiin panna syrjään joko omia vastaisia tarpeitamme varten, tai kiitosuhriksi Herralle, tai niin kuin apostoli viittaa, jotta voisimme antaa niille, jotka ovat vielä vaikeammassa olosuhteissa. Muistettakoon aina, että luottamus Herraan merkitsee tyytyväisyyttä ja että tämä ilmaisee täyttä sydämen lepoa. Sellaisissa olosuhteissa maistuu vesi ja leipä, perunat ja suola paljon paremmalta ja antavat suurempia tuloksia kuin paljon runsaampi ravinto, joka nautitaan toisessa mielentilassa. Luottaminen merkitsee myös kiitollisuutta ja sen tähden tulisi Jumalan lasten, vaikka he eläisivätkin mitä kehnoimmalla ruualla, alituisesti uhkia kiitosta kaikkien hyvien lahjain antajaa kohtaan, täydellä luottamuksella hänen viisauteensa kaikissa elämän olosuhteissa. Tällä ei tarkoiteta välinpitämättömyyttä edistymiseen nähden, jos ovi vanhurskauteen ja suurempaan hyvinvointiin on vanhurskas – kunniallinen tapa asemansa parantamiseksi. Jos löytäisimme sellaisen ”oven” edessämme, tulisi meidän ottaa se vastaan niin kuin Jumalan kaitsemukselta ja sellaisena, joka johtaa edelleen useampiin opetuksiin suuren Mestariimme puolelta.

Käsky ”älkää jääkö kellekään velkaa muuta kuin sen, että toinen toistanne rakastatte” merkitsee, että jos jonakin aikana, jolloin olemme jättäneet huomioon ottamatta tämän jumalallisen viisauden ja olleet ristiriidassa sen kanssa, olemme tulleet velallisiksi, koettaisimme kaikilla järkevillä ja kunniallisilla tavoilla maksaa velkamme. Jos kuitenkin ollaan velkaannuttu liiketoimien kautta ja takaajat tiesivät siihen aikaan, että heillä olisi suurempi tai pienempi vaara ja että he antautuivat vaaraan voittaakseen ja jos velat olisivat tulleet laillisesti virheellisen liiketoiminnan kautta ja tulleet voimattomiksi lain mukaan ja erittäinkin jos sopimus on allekirjoitettu ennen luonnon muutosta, ennen kuin tultiin uudeksi luomukseksi, ei ole väärin, että uusi luomus käyttäisi hyväkseen lakia, joka

määrää, että velka on mitätön määrätyn ajan perästä, ellei sitä ole uudistettu oikeudessa tai henkilökohtaisen lupauksen kautta.

Laissa, joka annettiin esikuvalliselle Israelille, oli vastaavaisuus sellaiselle tapaukselle velkojen anteeksiantamiseen nähden seitsemäntenä vuotena eli sapattivuonna ja vielä täydellisempi kaikkien velvollisuuksien anteeksiantaminen viidentenäkympmentenä vuotena eli riemuvuonna. Maailma on tunnustanut näiden jumalallisten järjestystoimenpiteiden viisauden ja monet kansat ovat vahvistaneet ne yhteiskunnallisilla laeillaan. Uusien luomusten, jotka käyttävät hyödykseen näitä maallisia järjestystoimenpiteitä sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, ei tarvitse olla levottomia sellaisista veloista, jos heitä ei jälkeempään Jumalan kaitselmus siunaisi yltäkylläisyydellä, jolloin kultainen sääntö epäilemättä johtaisi heidän mieleensä, että olisi kohtuullista maksaa kaikki velat huolimatta siitä, että ne ovat tulleet mitättömiksi lakien mukaan.

Jos se ei kuitenkaan olisi liikevelkaa, vaan ystävyuden velvollisuus, rahalaina tai meno, josta ei ole odotettu tai saatu mitään etua tai voittoa, olisi asianlaita kokonaan toinen. Sellainen velka on katsottava koko elämän pituiseksi, ja sen maksamispyrkimyksellä tulisi aina olla suuri vaikutus velallisen asioihin. Mutta niin kuin ennen on esitetty, ei kenenkään uuden luomuksen pitäisi tulla velalliseksi tultuaan pyhän hengen ja Raamatun johdettavaksi sekä terveen järjen hengen määräysten alaiseksi, vaan jokaisen on pidettävä Herran kaitselmuksena sitä, ettei ollenkaan elä yli tulojen. Käskyä ”älkää jääkö kenellekään velkaa” ei pidä välttämättä sovittaa asuntolainaan tai omaisuuden kiinnityslainaan, joka on paljon pienempi sen todellista arvoa. Jälkimmäinen ei ole laina kielletyssä merkityksessä, vaan se on ainoastaan tilapäinen myyminen kaikella kohtuullisella oikeudella ja avonaisella tilaisuudella lunastaa se takaisin.

Lesket ja lapset eivät ole vastuussa perheen pään veloista, ei inhimillisen eikä Jumalan lain edessä. Omaisuudet, jotka on myyty aviomiehelle tai isälle, ovat annetut hänen huostaansa hänen omalla vastuullaan ja hänen rehellisyyteensä luottaen, eivätkä muut voi olla vastuussa hänen veloistaan, elleivät he henkilökohtaisesti ole tehneet itseään vastuunalaisiksi välillisen tai välittömän myöntymyksen kautta. Hänen velkansa on maksettava hänen varoistaan (lukuun ottamatta sitä osaa, jonka laki määrää perheelle), mutta hänen kuollessaan loppuu asia, ellei joku perheenjäsen vapaaehtoisesti ota itselleen velvollisuuksia. Mainitsemme tämän, koska olemme nähneet esimerkkejä köyhistä leskistä ja lapsista, jotka ovat tunteneet velvollisuudekseen jumalallisen, ei inhimillisen, lain mukaan, maksaa puolison ja isän velat ollen puutteessa vuosikausia pyrkiessään tekemään niin.

Herran neuvo kansalleen kysymyksen toiseen puoleen nähden on yhtä selvä. Jos he näkevät veljensä ahdingossa, heidän täytyy tehdä hyvää ja ”lainata toivomatta saavansa mitään takaisin”, ajattelematta saavansa sitä takaisin, tai toivomatta mitään muutakaan etua korvaukseksi. Meidän tulee kuitenkin ymmärtää käsky veljelle ”lainaamisesta” täydessä sopusoinnussa toisen määräyksen kanssa siitä, ettei saa velkaantua, ja sen tähden onkin tarkoitus se, että veljellä oli varoja voidakseen maksaa takaisin, mutta että hän oli tilapäisessä puutteessa ja että hän voi antaa pantin tai asettaa vakuuden lainasta. Mutta sellaiset lainat — veljen auttaminen puutteessa — pitäisi tehdä vapaasti ja ilman

palkinnon toivoa, so. määräämättä mitään korkoa (koronkiskomista); ainoastaan pääoma olisi annettava takaisin määrätyn ajan kuluessa. Se olisi todellinen apu – veljesrakkauden ilmaisu.

Jos veljen asema olisi sellainen, ettei hän voisi maksaa takaisin tai asettaa vakuutta rahoista, ei lainaa tule antaa, vaan sen sijaan niin suuri lahja kuin antaja itse näkisi hyväksi, harjoittaakseen armeliaisuutta ja joka olisi veljen puutteen mukainen. Veli ehkä tahtoi sitoutua maksamaan takaisin, mutta siinä tapauksessa olisi varmasti esitettävä, että se on lahja, jos ei veljen asiat jälkeinpäin muuttuisi kokonaan, niin että hän runsain määrin kykenisi antamaan lahjan takaisin, jossa tapauksessa hän varmaankin koko sydämestään haluaisi tehdä niin. Jos antaja voisi tulla hyvin toimeen saamatta lainaa takaisin, hän voi silloin sanoa veljelle myös näin: ”Minä en halua ottaa lahjaa takaisin; sen tähden pyydän sinua antamaan sen jollekin toiselle, jonka sinä huomaat tarvitsevan nyt tai vastaisuudessa.” Asia olisi kokonaan toinen, jos veli tai joku muu henkilö haluaisi lainata rahaa laajentaakseen liikettään ja saadakseen voittoa. Silloin on aivan laillista lainata rahaa vakuuksia ja korkoa vastaan, eikä sellainen korko olisi ”kiskomista” missään sortavassa tai väärässä merkityksessä, vaan täydellisessä sopusoinnussa Herran käskyn kanssa, kun hän vertauksessaan sanoi: ”Sinun olisi pitänyt jättää minun rahani rahanvaihtajille, niin minä tultuani olisin saanut omani takaisin korkoineen.” – Matt. 25:27

Täydessä sopusoinnussa näiden määräysten kanssa Raamattu antaa meille toisenkin määräyksen, joka olisi otettava huomioon (ja silloin aina menestyksellä) ei ainoastaan uuden luomuksen puolelta, vaan ylimalkaan myös maailman puolelta. Määräys kuuluu, ”Mieltä vailla on mies, joka kättä lyöpi, joka menee toista takaamaan.” (Sananl. 17:18) Tämän esityksen mukaan olisivat takaumussitoumukset ja vakuudet muiden edestä, vekselien siirtämiset jne. kielletyt. Herran kansan olisi viisasta seurata huolellisesti tätä sääntöä. Pakottavimmassakin mahdollisessa tapauksessa, jolloin olisi täysin välttämätöntä mennä takaukseen veljen puolesta, sen pitäisi tapahtua niin suurella arvostelukyvällä, ettei menisi mihinkään sitoumukseen, jota ei voisi täyttää ilman oman perikadon vaaraa. Jos takaus koskisi rahamäärää, jonka olisi halukas lainaamaan veljelle tai antamaan hänelle, jos se olisi välttämätöntä, silloin voitaisiin takaus, vakuus tai vekselin siirto sallia, muttei millään muulla tavalla, ei koskaan oman luoton varassa tai oman liiketoiminnan tai oman perheen kurjuuteen joutumisen uhalla. – Vertaa Sananl. 22:26; 11:15; 6:1-5

On vähempiarvoistakin velaksi ottamista ja lainaamista, jota monet käyttävät erityisesti taloustarpeisiin, mikä ansaitsee tulla tässä huomioon otetuksi. Uusien luomusten, jotka ovat terveenjärjen hengen alaisia, tulee haluta päästä eroon tuollaisista pienistä vastuksista ja järjestää asiansa sekä tarpeensa niin, että velaksi ottaminen tulee erittäin harvinaiseksi asiaksi, ehdottomaksi välttämättömyydeksi sairaustapauksessa tai muussa äärimmäisessä ahdingossa. Herran pyhillä tulisi olla päätös vaivata muita niin vähän kuin mahdollista. Jos huomaamattomuudesta on aiheutunut, että he ovat aterian ilman voita, pitäisi heidän mieluummin olla ilman sitä, kuin vaivata naapuria ja tulla huonoksi esimerkiksi. Jos heillä on ainoastaan yksi silitysrauta eikä ole varaa ostaa toista, on paras, että he tyytyvät siihen ja käyttävät sitä yhtä.

Ne, jotka noudattavat sellaisia ankaria sääntöjä omiin asioihinsa nähden, ovat luonnollisesti enemmän harmissaan kuin muut, jos naapuri tulee heiltä lainaamaan. Siitä huolimatta pitäisi Herran kansan olla lainan antajia eikä lainan ottajia; ja neuvomme uusille luomuksille on, että heidän kaikella maltillisuudella tulisi voittaa erikoista mainetta näissä kahdessa suhteessa – että he aina olisivat halukkaat antamaan lainaksi sydämestään, ystävyydellä ja hyvällä tahdolla sekä toivoen miellyttävänsä ja pitävänsä huolta niin pitkälle kuin heillä on varaa menettää – ja etteivät he koskaan ole halukkaita ottamaan lainaa. Sellaisia henkilöitä pidettäisiin yleisesti ”hyvinä naapureina”, olkoonpa että heitä pidettäisiin ”omituisena kansana” heidän uskollisuuteensa nähden Herraa ja hänen sanaansa kohtaan tai ei. On myös totta, että lainanottaja ei ehkä aina tuo takaisin lainattua esinettä ja siitä koituu sen hakemisen vaiva, tai jos ne ovat ruokaa, niitä ei ehkä tuoda koskaan takaisin. Jos he siten ovat lainanneet, käyttäneet ja jättäneet takaisin tuomatta ruokaa, voimme kuitenkin odottaa, että he ovat haluttomampia pyytämään lisää. Jos olosuhteet myöntävät, on parempi, ettei koskaan pyydetä takaisin lainaksi annettua esinettä. Meidän olisi mieluummin pidettävä niitä sopivina tilaisuuksina tehdä ystäviä ”väärällä mammonalla” – hyvinä tilaisuuksina uhrata jokapäiväiset maalliset edut, jotta niiden kautta voittaisimme suurempaa siveellistä ja hengellistä vaikutusta naapuriemme yli.

Kun tarkastamme tätä aihetta, meidän täytyy mainita eräs asia, joka on läheisessä yhteydessä tämän kanssa, nim. muutamien tapa pitää itseään oikeutettuina käymään tervehtimässä ystäviään käskemättä ja lainaamaan naapurinsa aikaa. Rakkauden antelias mielenlaatu on vieraanvarainen ja kaiken Herran kansan pitäisi harjoittaa tätä taipumusta jokaisessa sopivassa tilaisuudessa hyveenä, joka on otollinen Herralle ja edistää kunkin omaa hengellistä kasvamista. (Hebr. 13:2) Heillä pitäisi olla halu ottaa ystäviään ja naapureitaan vieraisiksi, aterialle tai joksikin illaksi jne., sen mukaan kuin heidän olosuhteensa myöntävät. Aina tulisi olla sydämellinen halu ottaa vastaan toisia, missä määrin sitten lieneekin tilaisuutta harjoittaa tuota ominaisuutta tai ei. Vieraanvaraisuus ei merkitse liiallista kulutusta tulojen yli eikä vieraan kestitsemistä paremmin kuin omaa perhettään, vaan se merkitsee halua jakaa toisten kanssa se, mitä itsellä on.

Mutta katsokaamme myös asian toista puolta! Herran uuden luomuksen, pyhän kansan, ei pitäisi koskaan olla kutsumattomia vieraita. Heidän pitäisi olla nimenomaan kutsuttuja ja varmoja iloisesta vastaan otosta, ennen kuin he ottavat itselleen vapauden vierailuun aterian aikana tai jonakin iltana. Mikä kaunis kuva tästä jalosta periaatteesta meillä onkaan Mestarin esimerkissä, kun hän kulki kahden opetuslapsen kanssa Emmaukseen! Hän halusi mennä heidän kanssaan heidän kotiinsa ja olla osallinen heidän illallisestaan, jotta hän saisi antaa heille useampia siunauksia. Siitä huolimatta ”hän oli lähtevinään edemmäksi”, kun he olivat saavuttaneet kodin, ja odotti, kunnes he olivat pakottaneet hänet suostumaan, ennen kuin hän pysähtyi heidän luokseen. Se ei ollut petosta, eikä myöskään ole vilpillistä, että me menettelemme niin. Herramme ei olisi jäänyt heidän luokseen, jos he eivät olisi pakottaneet häntä tekemään niin; ei myöskään meidän pitäisi jäädä kenenkään luokse ilman sydämellistä vastaanottoa tai viipyä kauemmin kuin mitä tämä ystävällinen vastaanotto jatkuu.

Ajatus, joka näyttää vallitsevan monen sydämessä, että heillä on vapaus olla vastukseksi luonnollisille tai hengellisille sukulaisilleen, on suuri erehdys. Mitään sellaisia oikeuksia ei ole olemassa. Meillä on oikeus olla vieraanvaraisia ja antaa, mutta meillä ei ole oikeutta pyytää tai vaatia sitä muilta. Heillä on oikeus antaa tai pitää se, mikä on heidän omansa ja jonka hoitajia he ovat. Mitä tulee siihen, kuinka paljon uudet luomukset voisivat sallia erehtyneiden veljiensä tai luonnollisten sukulaistensa koitua itselleen rasi- tukseksi, sen täytyy riippua asianhaaroista ja suureksi osaksi vierailijain ruumiillisista ja taloudellisista ehdoista. Ollakseen oikeudenmukainen itseään ja vierailijaa kohtaan, jolla on väärä käsitys tästä asiasta ja joka tekee vierailustaan rasituksen, pitäisi isännän ystävällisesti mutta yksinkertaisesti sanoa, ”Voisin ehkä mainita, että meidän ei sovi pitää sinua luonamme kauempaa kuin...”; tai toinen hyvä tapa kohdella sellaista väkeä on sanoa heille heidän vierailunsa alussa, että heitä voi pitää määrättyyn päivään saakka tai että pyytää heitä määrätylle aterialle, määrättyksi päiväksi tai viikoksi, sen mukaan kuin sopii, ja mainita selvästi kutsun pituus, eikä jättää mitään sattuman varaan. Sellainen menettelytapa näyttää aivan välttämättömältä kodin edulle, perheen kassalle, kunkin omalle ajalle, Herran palvelukselle jne., samaten kuin sopivaksi ja hyödylliseksi suurelle osalle ihmisiä, joilla ei ole tervettä arvostelukykyä tässä asiassa. Mutta meille ei ole välttämätöntä ajatella tai puhua heille tai heistä epäystävällisesti. He kenties ovat langenneet tässä suhteessa enemmän kuin me tai monet muut, ja me ehkä olimme luonnostamme langenneempia kuin he muissa suhteissa. Joka tapauksessa tulee meidän ajatella jalosti ja ystävällisesti heistä ja sitä enemmän päättää itse kokonaan välttää tuota epämiellyttävää tapaa.

Älkää murehtiko huomispäivästä

— Matt. 6:34,19,20

Yllä mainitun Herramme julistuksen ja hänen toisen julistuksensa, ”Älkää kootko itsellenne aarteita maan päällä, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat. Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen”, ovat uskoaksemme monet hänen innokkaimmista ja hyvää tarkoittavista seuraajistaan ymmärtäneet täysin väärin. Muutamat ovat päätelleet Herran tarkoittavan, että heidän pitäisi elää ”kädestä suuhun” ja olla aivan välinpitämättömiä tulevaisuudesta. Näemme päinvastoin, että taivaallinen Isämme ei ole antanut meille sellaisia esimerkkejä; että hän alituisesti huolehtii meistä ja on järjestänyt vuodenajat, viljan, kasvikset ja hedelmät järjestyksessään. Näemme myös, että hän on aikonut, että tunnustaisimme sellaiset periaatteet, ja on järjestänyt luonnossa niin, että meidän on välttämätöntä istuttaa, jos jälkeinpäin tahdomme syödä, ja kutoa, jos haluamme pukeutua, sekä edeltäpäin valmistaa öljyä, joka antaa valoa pimeydessä. Sama periaate sopii kaikkiin elämän olosuhteisiin, ja meidän täytyy hylätä se ajatus, että Herramme Jeesus aikoi vastustaa tai hylätä tämän jumalallisen järjestelyn, jonka näemme luonnossa.

Mitä Herramme sitten tarkoitti? Me vastaamme, että alkutekstissä on ensimmäisen tekstin ajatus tämä: ”Älkää olko murheellisia (raskautettuja) huomispäivän suhteen.” ”Riittää kullekin päivälle oma vaivansa.” Herran kansan ei tarvitse olla murheellinen tulevaisuuden suhteen. ”Älkää olko toimessa veltoja; olkaa hengessä palavia; palvelkaa Herraa” on heidän velvollisuutensa. Kun he istuttavat ja kylvävät, kuokkivat ja puhdistavat

vat, he tunnustavat uskon kautta, että kaikki heidän asiansa ovat Jumalan kaitselmuksen kohteina ja että Jumala on luvannut kaiken myötävaikuttavan niiden parhaaksi, jotka rakastavat häntä. Heidän tulisi sovittaa kalliit lupaukset Jumalan huolenpidosta niin, että heidän sydämensä olisivat täydellisesti vapaita kaikista huolista.

Meidän täytyy huomata suuri ero huolettomuuden ja murheellisen huolehtimisen välillä. Jos Herramme olisi ollut huoleton, tuhlaavainen ja välinpitämätön huomispäivän suhteen, hän ei olisi käskenyt opetuslapsiaan kokoamaan tähteitä ravittuaan joukot, vaan hän sen kautta valaisi hyvin sattuvasti velvollisuutta ajatella seuraavaa ateriaa, seuraavaa päivää. Mutta hän ei tarkoittanut käskyllään murheellista huolehtimista. Opetuslasten tuli käyttää se, minkä olivat saaneet käsiinsä, eikä tuhjata mitään siitä. Mutta jos heidän varastonsa tyhjentyisivät ilman virhettä heidän puoleltaan ja jos heillä ei olisi varoja uudistaa sitä, tulisi heidän luottaa Herraan ehdottomasti, niin että luottaminen tarkoittaisi kaiken murehtimisen kuitenkin vähentämättä heidän tarmoaan. Samaa ajatusta valaistaan Joosefin suhteen Egyptissä, jossa hän Jumalan osoituksen mukaisesti kokosi vehnävarastoja seitsemänä viljavana vuonna ja siten ryhtyi toimenpiteisiin seuraavan seitsemän vuoden nälänhätää vastaan.

Ei myöskään toinen teksti merkitse huolettomuutta elämän jokapäiväisiin asioihin nähden, nykyisen elämän etuihin, sopivaan perheemme huolehtimiseen jne. nähden. Mitä se sitten merkitsee? Se ilmaisee, ettei mikään maallinen saisi tulla aarteeksemme; että meidän ennen kaikkea tulisi pitää arvossa taivaallista aarretta. Sen tulisi olla sydämemme keskipisteenä ja siihen tulisi meidän alituisesti suunnata mieleemme. Ja rikkaina siitä nauttisimme hengellistä lepoa uskon kautta luottaessamme Jumalan lupauksiin. Maailma ei tunne mitään näistä ylen suurista ja kalliista asioista, jotka uusi luomus omistaa uskon kautta.

Valitessamme Kristuksen emme ole valinneet ainoastaan kirkkautta, kunniaa ja kuolemattomuutta, joka on luvattu niille, jotka ovat hänen, vaan myös nykyisen ajan kärsimykset, ne erikoiset kiusaukset, koettelemukset ja kokemukset, jotka kohtaavat niitä, jotka vaeltavat hänen askeleissaan, välttämättömänä kasvatuksena ja valmistuksena tulevaa kirkkautta varten. Sitä paitsi ei kellään niistä, jotka siten etsivät Kristusta, ei kellään niistä, jotka ovat vihkiytyneet Herralle, ole mitään maallista, jota he voivat kutsua omakseen. Kun he olivat maasta, maallisia, he laskivat maalliset etunsa henkilökohtaiseksi omaisuudekseen, mutta kun he tulivat Herran omiksi, he antoivat hänelle itsensä ja kaiken, mikä heillä oli. Talot, tavarat, lapset, mies, vaimo, veljet ja sisaret, kaikki pyhitettiin, vihittiin Herralle. Mikään näistä ei sen tähden voi tulla uuden luomuksen aarteeksi.

Se ei merkitse, ettei miehen pitäisi rakastaa vaimoan tai vaimon miestä — korkeasti kunnioittaen toisiaan. Se ei merkitse, ettei heidän tulisi rakastaa lapsiaan ja pitää suuressa arvossa heidän hyviä ominaisuuksiaan. Se ei merkitse, etteivät he rakastaisi ja pitäisi arvossa luonnon kauneutta, ei myöskään etteivät he omistaisi taloja tai eläimiä. Mutta se merkitsee, ettei mikään noista maallisista omaisuuksista voi enää olla heidän aarteensa, tai missään merkityksessä kilpailla Herran kanssa, jonka he ovat valinneet ystäväkseen, joka ”on valkoinen ja punainen, kymmentätuhatta etevämpi.”

Rahoja ei saa rakastaa, kunnioittaa tai palvella. Me emme ole sen orjia tai palvelijoita. Me uskomme kaikkivaltiaaseen Luojaan ja tottelemme häntä lapsina ja palvelijoina, ja rahat ovat hänen palvelijoinaan ja työaseinaan, ja meidän tulisi pitää niitä sellaisina, meidän, jotka olemme niiden hoitajina, siinä määrin kuin Jumalan kaitselmus on antanut niitä meille.

Mutta emmekö muista Herran sanoja sille nuorelle miehelle, joka tuli hänen tykönsä sanoen, ”Mitä minulta vielä puuttuu?” ja jolle hän vastasi, ”Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy mitä sinulla on ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule ja seuraa minua. Mutta... hän meni pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.” (Matt. 19:16-22) Eikö tämä opeta meille, että Herran kansan on välttämätöntä tulla köyhiksi? Kyllä, me vastaamme. ”Rikkaan on vaikea mennä sisälle taivaan valtakuntaan.” ”Helpompi on kamelin käydä neulansilmän¹ läpi kuin rikkaan tulla Jumalan valtakuntaan.” (Matt. 19:23,24) Rikkailla on kiusauksia nykyisen elämän hyvässä, joka vetää puoleensa heidän sydämensä, tullen heidän epäjumalakseen ja aarteekseen. He ovat sen tähden vähemmän suotuisassa asemassa tässä suhteessa kuin köyhät, joilla on vähän tämän maailman hyvää, johon he voivat kiinnittää sydämensä, ja jotka sen tähden ovat taipuvaisempia ilolla kuulemaan Jumalan armon hyviä uutisia, suuria rikkauksia, jotka Herra on säilyttänyt uskollisilleen. Olisi kuitenkin erehdys luulla, ettei kukaan voisi omistaa tämän maailman hyvää käyttämättä sitä väärin, palvelematta tai jumaloimatta sitä ja pitämättä sitä aarteenaan. Samaten olisi väärin otaksua, että ne, joilta puuttuu maallisia rikkauksia, eivät voisi kunnioittaa niitä aarteikseen. Kuka ei ole nähnyt esimerkkejä köyhistä, jotka silminnähtävästi ovat palvelleet rikkautta, etsineet sitä, aina tahtoneet saavuttaa sitä ja jotka alituisesti ovat olleet tyytymättömiä sen tähden, etteivät ole kyenneet hankkimaan sitä, jonka heidän sydämensä on käsittänyt aarteeksi?

Kaikkien, jotka tulevat Herran tykö, olkootpa rikkaita tai köyhiä tämän maailman hyvästä, täytyy tulla täydellisen vihkiytymisen käsittämiseen — täydelliseen sydäntensä, tahtonsa ja kaiken omistamansa uhraamiseen; muuten heitä ei oteta vastaan. Köyhän, joka tulee Herran tykö, täytyy hyljätä mielikuvituksensa ja kunnianhimonsa epäjumalat, maallisen rikkauden ahneutensa, rikkauden, jota ei kuitenkaan ole saatu. Rikkaan täytyy myös samalla tavalla kokonaan jättää oma tahtonsa, hyljätä kaikki maalliset suunnitelmat ja laskelmat, joille hän ennen oli uhrannut elämänsä parhaat voimat. Hänen täytyy uhraata ei ainoastaan omaisuutensa, vaan myös kaikki, mitä hän on harrastanut ja toivonut ja jota hänen kunnianhimonsa tahtoi saavuttaa — kaikki täytyy panna Herran alttarille, muussa tapauksessa hän ei voi olla hänen oppilaansa.

Rikas nuorukainen olisi luultavasti ymmärtänyt Herran sanat paremmin, jos hän olisi ollut oikeassa mielentilassa, sillä uskomme, että Herra olisi selittänyt asian hänelle edelleen. Jos hän olisi sanonut Herralle: Minä hyväksyn ehdot; jätän kaikkeni sinulle Jumalan

1 Itämaan suurilla kaupungeilla oli vanhaan aikaan suuret portit, jotka suljettiin auringon laskiessa, eikä avattu ennen aamua, jottei vihollinen käyttäisi sitä hyödykseen ja tekisi hyökkäystä. Mutta niissä oli myös pienet portit, joita vartioitiin ja joiden läpi mies saattoi kulkea ja viedä kamelinsakin, jos hän otti kuorman pois ja antoi eläimen ryömiä polvillaan. Näitä pieniä portteja kutsuttiin ”neulansilmiksi”. Siten voi rikas päästä taivaan valtakuntaan, mutta ei kuormitettuna maallisilla rikkauksilla ja aarteilla. Ne täytyy ottaa pois.

edustajana. Kuinka minun on meneteltävä tehdäkseni sinun viittaustesi mukaan? Myynkö minä laumani, omaisuuteni ja taloni ja otanko siten saadun summan, kutsun kokoon köyhät, sirottelen rahat ja annan heidän kilvoitella niistä, vai miten menettelen? Ole hyvä ja anna minulle edelleen ohjeita!

Voimme ajatella, että Herra olisi sanonut hänelle: Olet nyt saavuttanut sen kohdan, johon toivoin sinun tulevan ja tahdon nyt selittää käskyni yksityiskohtaisemmin. Olet nyt vihkinyt kaikkesi Jumalalle ja tehnyt sen hänen tahtonsa alaiseksi käytettäväksi sopusoinnussa ymmärryksesi mukaisesti siitä, mikä on Jumalan tahto ja sinä kysyt minulta hänen tahtoansa. Tahdon sanoa sinulle: hänen tahtonsa on, että sinä tulet hänen taloudenhoitajakseen ei ainoastaan hoitaaksesi omaisuutta, vaan hänen taloudenhoitajakseen sen käyttämiseen nähden, käyttäaksesi sitä niin viisaasti ja hyvin kuin ymmärrät. Ehdotan, että alat niillä rahoilla, jotka sinulla on pankissa, ja käytät ne. Jos haluat, voit alkaa tässä apostoleistani ja seuralaisistani. Katso mitä hyvää voit tehdä heille. Kun olet käyttänyt ne rahat, myy yksi talo, osa lampaista ja karjasta ja käytä sitten ne varat, jotka Jumala on asettanut käytettäväksesi. Kun olet tullut hänen taloudenhoitajakseen, hän odottaa, että sinä olet vihkinyt kaiken hänelle ja kutsuu lopulta sinut tilille. Jos sinä silloin voit osoittaa, että käytit sen, jonka olit vihkinyt hänelle, niin viisaasti ja täydellisesti kuin voit, voit odottaa saavasi kuulla siunatut sanat, ”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija... Mene Herrasi iloon.”

Kaikkemme vihkiminen Herralle ei merkitse, että kaikki omaisuutemme käytettäisiin yksistään uskonnollisia tarkoituksia varten. Herran taloudenhoitajina meidän tulee aina koettaa saada tietoon se, mikä miellyttää häntä, ja viittauksia hänen sanastaan. Siellä opetetaan meitä kirkastamaan häntä ja kun koetamme tehdä niin, meidän täytyy ahkeroida käyttäöksemme ei ainoastaan ääniämme ja kyniämme, vaan kaikkia kykyjämme, rahat ja muu omaisuus siihen luettuina. Kun olemme tulleet Herran omiksi, vastaavat kaikki velvollisuudet, joita meillä on, sitä aikaa ja omaisuutta, jonka olemme vihkineet hänelle. Jos on esimerkiksi perhe, se sisältää velvollisuuden vaimoa kohtaan, velvollisuuden osoittaa hänelle kohtuullista, sopivaa huomaavaisuutta ja antaa hänelle ylläpito; ja lapsilla on samaten etuoikeus omaisuuteemme, aikaamme ja kykyihimme.

Jumala tahtoo, että tunnustamme nämä erikoiset velvollisuudet ja täytämme niiden vaatimukset päivästä päivään ymmärtäväisellä tavalla — unohtamatta, että Herra odottaa, ettemme käytä väärin hänen varojaan, vaan että koetamme käyttää niistä niin paljon kuin mahdollista sellaisella tavalla, joka olisi erittäin suotuisa uskonnollisen totuuden edistämiseksi, hyvän sanoman levittämiseksi suuresta ilosta sellaisessa muodossa kuin ne esittävät meidän korkeinta käsitystämme huokaavalle luomakunnalle tulevista hyvistä asioista. Olemme tahtoneet esittää, että Herra tunnustaa huolehtimisen vaimosta ja lapsista, iäkkäistä vanhemmista tai muista, jotka asianomaisesti riippuvat meistä, yhden osan asianmukaiseksi käyttämiseksi siitä, minkä olemme vihkineet hänelle. Mutta emme saa näissä suhteissa sallia tuhlaavaisuuden rajoittaa varojemme käyttämistä varsinaiseen tarkoitukseen, joka pääasiallisesti on elämämme työ — taivaanvaltakunnan evankeliumin, iloisen sanoman, julistamiseen.

Meidän tulee pidättäytyä ei ainoastaan ryöstämästä perheeltämme sitä, joka on välttämätöntä sen kohtuulliseksi ylläpidoksi, vaan Raamattu opettaa meille, että velvollisuutemme on jossain määrin huolehtia heistä ja heidän tulevaisuudestaan. Kuule viisaan miehen sana, ”Mene laiska muurahaisen tykö; katso sen menoja ja viisastu.” (Sananl. 6:6) Huomaamme, että muurahainen kokoaa suuria ruokavarastoja toivotuille lapsilleen, ja apostoli sanoo, että vanhempien tulee koota lapsilleen. (2 Kor. 12:14) Luonnollisen halun ja taipumuksen mukaan itsekkäässä langenneessa luonnossamme luultavasti harvemmat tarvitsevat huomautuksia tähän suuntaan, kuin varoitusta siitä, että menevät äärimmäisyyteen vastaisessa suunnassa. Raamatun ajatus tästä aiheesta ilmaistaan taas apostolin sanoissa, ”Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää ja oikeaa kaikkien ihmisten edessä”, ja taas, ”Mutta jos joku ei pidä huolta omaisistaan ja varsinkaan ei perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi.” – Room. 12:17; 1 Tim. 5:8

Ajatus näyttää olevan, että kaikki vanhemmat ovat velvollisia antamaan lapsilleen enemmän elämän tien aluksi kuin ainoastaan sen epätäydellisen, pienen kuolevan ruumiin, joka syntyy maailmaan. Sitten kun he ovat tuottaneet lapsen maailmaan, on vanhempain velvollisuus antaa sille järkevä ja sopiva varustus sitä varten. Se ei merkitse ainoastaan ruuan ja vaatteiden valmistamista sen lapsuuden ja alaikäisyyden aikana, vaan myös huolehtimista henkisestä ja siveellisestä opetuksesta, johon jo viittasimme ja kaikki tämä merkitsee omaisuuden käytön henkilökohtaista rajoittamista ja osittaista tallettamista lasten etujen parhaaksi. Elämän epävarmuuden tähden ei olisi epäviisasta sovittaa Raamatun käskyä vanhemmille siten, että on säästännyt jotakin perheen tarpeeksi heidän kuolintapauksensa varalle, ennen kuin lapset ovat saavuttaneet täysi-ikäisyyden. Ajatussemme ei ole, että apostoli tarkoitti, että vanhemmat kokoaisivat omaisuuden, joka koituisi epäsovun aiheeksi ja vahingoksi heidän lapsilleen. Hyvin hoidettu lapsi, joka saa ymmärtäväisen kasvatuksen ja johdatuksen täysikäisyyteensä asti, on onnellinen ja hänelle on suuri lahja itsessään ja isä, joka siten on huolehtinut lapsistaan, voi kaikella syyllä tuntea, että häntä on tässä asiassa johtanut terveen järjen henki, pyhä henki, oikea mielenlaatu, jonka Herra on hyväksynyt, vaikkei hän jätäkään omaisuutta perheelleen, tai enempää kuin katon pään päälle tai kodin. Sellainen mies on täyttänyt toimensa ja sellaiset lapset pitävät lopulta arvossa hänen uskollisuuttaan.

Järjestöjä keskinäistä apua jne. varten

Me elämme järjestöjen ajassa, ja täytyy myöntää, että muutamat niistä ovat olleet ja ovat tosiviisaita ja hyväatekeväisiä toimenpiteitä. Kaikenlaiset vakuutusyhtiöt ovat luonnollisesti perustetut liikeperiaatteelle, eivätkä ole, tarkasti määritellen, ihmisystävällisiä. Niiden tarkoituksena on asettaa ihmiskunnan osalle silta nykyisen elämän epävarmuuden ja vaikeuksien yli – ryhtyä toimenpiteisiin kuolemaa ja sen onnettomia seurauksia vastaan niissä asioissa, jotka riippuvat meistä. Meidän ei tarvitse tehdä yksityiskohtaisia kuvauksia erilaisista vakuutuksista, vaan voimme kerta kaikkiaan sanoa, että se on pelkkä liikeasia eikä uskonnollinen kysymys, missä määrin Herran kansan on käytettävä hyväksien vakuutusmahdollisuuksia tai ei.

Tiedämme tapauksia, jolloin olisi viisasta, että perheen isä ottaisi vakuutuksen vaimon ja lasten hyväksi. Erityisesti asianlaita on näin, kun vaimo ei ole myötätuntoinen

nykyiselle totuudelle ja miehensä käsitykselle lähimmästä tulevaisuudesta ja kun hän toivoo vakuutusta suojaksi sekä mielensä levon ja rauhan tähden. Jos miehen mielipide melkoisessa määrin on vaimon mielipiteen mukainen, luulemme, että hän tekisi hyvin hankkiessaan sellaisen vakuutuksen. Emme puolusta sellaisia vakuutuksia. Esitämme ainoastaan, ettei Raamatussa ole mitään, joka määräisi tai järjestäisi uuden luomuksen menettelytavan tässä suhteessa, ja että jokaisen täytyy käyttää omaa arvostelukykyään ratkaistakseen asian omien erikoisten ehtojensa yhteydessä.

Odotustemme mukaan suuren hädänajan ahdinko kohtaa pian maailman kärjistyen ”pakanain aikojen” loppuessa, lokakuussa 1914. Hädän alun ankaruutta ei ole selvästi osoitettu Raamatussa, se on ennemminkin oletus. Teemme sen johtopäätöksen, että niin suuri hätä, sellainen maailmanlaajuinen onnettomuus, tuskin voitaisiin saattaa täytännöön vähemmässä kuin kolmessa vuodessa ja että jos se jatkuisi paljon enemmän kuin kolme vuotta, ”ei yksikään liha pelastuisi.” Sopusoinnussa näiden odotusten kanssa odotamme, että kun myrsky pääsee irti kristikunnassa rahallisessa suhteessa, liikkeet ja pankit sekä vakuutukset ja omaisuuden arvot häviävät ja että tämä varmaankin muodostaa hädän vakavan puolen tuoden mukanaan pelkoa ja mielipahaa sydämiin, joilla ei ole muuta perustusta — ei mitään taivaallisia aarteita.

Näiden eri järjestelmien kukistuminen murtaa epäilemättä monen toivon ja tekee heidät toivottomiksi kaikkiin maallisiin odotuksiin nähden. Jokaisen täytyy sen tähden itse määrätä, mikä on paras hänelle sen omaisuuden tai tulon hoitajana, mikä hänellä on; mutta yksikään uusi luomus, jota hallitsee ja johtaa usko Herraan, ei tunne tulevaisuuteen nähden sellaista tuskaa, joka tuottaisi pelkoa hänen sydämeensä, eikä tämä luokka myöskään luota mihinkään inhimilliseen toimintaan, suojelukseen tai apuun, niin että se tekisi heidät riippuviksi siitä heidän aarteenaan ja musertaisi heidän sydämensä, jos odotukset pettäisivät.

Tämä kohta tuo eteemme koko kysymyksen yhtiöistä, yhdistyksistä jne. ja että mitä etuja uudella luomuksella on sellaisten järjestöjen yhteydessä. Onko oikein, että he ovat jäseninä näissä yhdistyksissä? Me vastaamme, että kun kirkkolahkot ovat pelkästään uskonnollisia ja työntekijäin- ja hyväntekeväisyysyhdistykset ovat pelkästään maailmallisia, on taas toisia järjestöjä, jotka yhdistävät uskonnollisia ja maailmallisia periaatteita. niin kuin ymmärrämme asian, ilmenee esim. ”Free Masons”, ”Odd Fellows” ja ”Gnight of Pythias” nimisissä yhdistyksissä jne. muutamia uskonnollisluonteisia tapoja ja menoja. Ymmärrettäköön, ettemme käy sotaa niitä vastaan, jotka ovat jäseniä näissä yhdistyksissä, samaten kuin ettemme käy sotaa eri uskonnollisten lahojärjestelmienkään kanssa. Kaikki nämä, joilla on joitakin uskonnollisia menoja, oppeja jne. asetamme samalle tasolle ja pidämme niitä kaikkia osina Baabelista, jonka monet osat, piirit, ovat enemmän tai vähemmän puhtaita, mutta kaikki siitä huolimatta täynnä hämmennystä ja eksytystä — sotien Jumalan aikomusta vastaan, joka ilmaistiin alkuperäisen seurakunnan järjestyksessä ja niissä määräyksissä, jotka henkeytetty perustaja ja hänen kaksitoista apostoliaan jättivät sanojen ja esimerkkien kautta.

Neuvomme uusia luomuksia, ettei pidä olla missään tekemisissä noiden puoliuskonnollisten yhdistysten, seurojen, järjestöjen ja seurakuntien kanssa vaan ”Lähtekää pois

heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä... älkääkä saastaiseen koskeko.” (2 Kor. 6:17) Niiden toiminta, jumalanpalvelus, opettaminen ja opit ovat saastaisia meille, vaikeivät ne olisikaan saastaisia heille itselleen. Ymmärryksemme silmät ovat avautuneet ja nyt näemme kaikki uudessa valossa, niin että sitä, jota kerran rakastimme, vihaamme nyt, ja sitä, jota ennen vihasimme, rakastamme nyt.

Mutta meillä ei ole mitään sanomista toisia järjestöjä ja yhdistyksiä vastaan, joilla ei ole uskonnollista luonnetta, jumalanpalvelusta, opetusta, oppia tai käytäntöä, vaan ovat ainoastaan keskinäisiä hyväntekeväisyys- tai vakuutusyhdistyksiä, joilla on merkkejä ja tunnussanoja ainoastaan hovin vuoksi tai työntekijäin- ja ammattiyhdistyksiin nähden, joiden tarkoituksena on keskinäinen apu ja suojelus vääryyttä vastaan, sekä kohtalaisen palkkatason ylläpitäminen. Kaikki nämä väittävät olevansa järjestettyjä oikeuden mukaan, sellaisina kuin me voisimme sen hyväksyä. Kaikki ne selittävät, ettei heidän tarkoituksenaan ole rajoittaa inhimillisiä tai jumalallisia lakeja. Emme sen tähden näe pätevää vastaväitettä, joka voitaisiin tehdä niitä vastaan, jos uusi luomus jostain syystä huomaisi joko välttämättömäksi tai hyödylliseksi kuulua niihin. Oma valintamme ja neuvomme toisille olisi, niin pitkälle kuin se voitaisiin sovittaa heidän olosuhteisiinsa, että meidän tulisi olla vapaat kaikista inhimillisistä järjestöistä ja olla yhdistetty ainoastaan Herran ja niiden kanssa, joilla on hänen henkensä, mutta tunnemme varsin hyvin sen ahdingon, jossa työntekijäin yhdistykset ovat syntyneet, ja että jollei niitä olisi, olisivat työpalkat todennäköisesti pienempiä kuin ne ovat ja työntekijäin yleiset ehdot huonompia.

Vaikka meillä ylimalkaan on myötätuntoa näiden yhdistysten tarkoitukseen nähden, emme kumminkaan voi hyväksyä kaikkia niitä tapoja, joita toisinaan käytetään, sillä kaikkien täytyy myöntää, että ne usein käyttävät yhdistyksen valtaa hirmuvaltiaan tavoin. Meidän täytyy olla yhtä mieltä niiden yleisen tarkoituksen kanssa, joka on vastarinta sitä ahdinkoa vastaan, joka varmasti seuraa rikkauden kasaantumista ja yleistä taipumusta painaa sellaisissa olosuhteissa, jotka ovat itsekkyyden käsissä, köyhät sietämättömyyden pisteeseen. Neuvomme niille veljille, jotka asuvat paikkakunnilla, joissa työntekijäin järjestöt ovat mahtavia ja pitävät palkat ylhäällä, olisi, että he vapaaehtoisesti ottaisivat osaa yhdistyksen menoihin samalla summalla, jonka he antaisivat, jos olisivat jäseniä, ja että he ylimalkaan tottelisivat ohjesääntöä, jos se ei ole ristiriidassa heidän omantuntonsa kanssa, mutta että he, jos suinkin mahdollista, välttäisivät jäsenyyttä ja selittäisivät näkökantansa jollekin osalle niissä tilaisuuksissa, jolloin he maksavat osansa verotuksesta. Tämä ilmaisisi kaikille, että heidän halunsa olla vapaa jäsenyydestä ei johtunut itsekkästä toivomuksesta päästä niistä menoista, jotka johtuvat niiden suotuisten ehtojen säilyttämisestä, joissa työtä tehdään.

Jos ei kuitenkaan hyväksyttäisi vähempää kuin muodollinen jäsenyys, emme kumminkaan tiedä mitään käskyä Raamatussa tai muutakaan syytä kieltäytyä siitä, erityisesti jos jäsenyys olisi ehto, josta heidän jokapäiväinen leipänsä riippuisi. Ruvetkoot he jäseniksi sellaisissa olosuhteissa ja suorittakoot maksunsa säännöllisesti, mutta välttäkööt käymästä kokouksissa, paitsi niissä tilaisuuksissa, jolloin heillä on syytä otaksua, että he voisivat sanoa sanan aikanaan, joka voisi auttaa järjestyksen, rauhan ja vanhurskauden ylläpitämiseksi yhdistyksessä. Lakon sattuesssa totelkoot yhdistystä ja vetäytykööt takai-

sin, mutta älkööt millään tavalla ottako osaa mellakoihin tai mihinkään, joka olisi ristiriidassa toisten vapauden ja oikeuksien kanssa. Tämä pitäisi tehdä tunnetuksi yhdistyksen virkamiehille, etteivät he ajattelisikaan vaatia sellaista palvelusta.

Omantunnon mukainen sekaantuminen

Apostoli nuhtelee ankarasti uteliasta sekaantumista toisten ihmisten asioihin pitäen sitä aivan sopimattomana uuden luomuksen mielelle. (1 Tim. 5:13; 1 Piet. 4:15) Utelias ihminen on se, joka sekaantuu toisten asioihin, joiden kanssa hänellä ei ole mitään tekemistä. ”Tämänkin maailman lapset” ovat kyllin viisaita suhteessaan sukuunsa huomataksaan, että nykyisen lyhyen elämän aikana välttävän tervejärkisellä ihmisellä on kylliksi tointa hoitaakseen asianomaisesti omat asiansa ja että jos hän omistaisi muiden asioille riittävää huomiota kyetäkseen täydellisesti antamaan heille neuvon ja välittämään heidän asioissaan, löisi hän varmaankin laimin jossain määrin omat asiansa. Paljon enemmän pitäisi silloin uusien luomusten, jotka Herra on siittänyt terveen järjen henkeen, käsittää tämä totuus ja edelleen selvästi huomata, että heillä on vielä vähemmän aikaa kuin maailmalla sekaantua toisten asioihin, koska aika ei ole heidän omansa, koska he ovat täydelleen vihkineet aikansa, lahjansa, vaikutuksensa — kaikkensa — Herralle ja hänen palvelukseensa.

Ja jos heiltä puuttuu luonnollista, tervettä järkeä, on heidän pakotettava itsensä oikeaan suuntaan Raamatun opetuksen kautta ja huomaamalla, että aika on lyhyt sen uhrin suorittamiseen, johon he ovat sitoutuneet. Heidän tulisi myös ymmärtää, että Kultainen Sääntö, uuden luomuksen laki, kieltää kaiken hätäilevän toimeliaisuuden. Varmaankaan he eivät pitäisi arvossa sitä, että toiset sekaantuisivat heidän toimiinsa, ja yhtä valmiita pitäisi heidän olla kohtelemaan toisia niin kuin he toivoisivat heitä kohdeltavan. Siitä huolimatta apostoli huomasi, että yleinen maailman henki on tämän vastakohta ja kehottaa pyhiä sen tähden harjoittelemaan, tutkimaan ja oppimaan tähän suuntaan. Hänen sanansa kuuluvat, ”Katsokaa kunniaksenne, että elätte hiljaisuudessa ja toimitatte omia tehtäviänne.” — 1 Tess. 4:11

Tämä luonnollinen taipumus huolehtia toisten asioista antaa apunsa heidän oikaisemisekseen ja ottaakseen rikan veljensä silmästä, mutta laiminlyödä ottaa malka omasta silmästä, niin kuin Herra valaisi asiaa (Matt. 7:3-5), saa toisinaan valtaansa uuden luomuksen erikoisessa muodossa. Hän kuvittelee hänen ”velvollisuutensa” on neuvoa, puhdistaa, tutkia, nuhdella ja oikaista. Kun hän pyörittelee asiaa mielessään, hän vakuutuu siitä, että olisi synti jättää niin tekemättä; ja niin hänestä tulee sellainen, jota voimme kutsua tunnontarkaksi touhuilijaksi, tai tunkeilijaksi — sellainen, jonka tunkeilu saa kaksinkertaisen voiman ja innon väärin muodostetun ja suunnatun omantunnon kautta. Nämä usein rehelliset ja hyvät ihmiset, todelliset uudet luomukset, tulevat estetyiksi tämän virheen kautta kaikessa, mitä he koettavat toimittaa Mestarin palveluksessa. Jokaisen tulisi ottaa itseään kädestä ja oppia sovittamaan oikeuden ja rakkauden sääntöjä, jotka jo on esitetty. Sellaisen tulisi kasvattaa omantuntonsa erottamaan veljellisen velvollisuuden ja aiheettoman sekaantumisen välillä; ja niin pitkälle kuin meidän huomiomme ulottuu, tulisi Herran kansan enemmistön, kuten maailman enemmistön, huomata itsensä paljon vähemmän toimiviksi nuhtelemisessa, oikaisemisessa, vikojen huomaamisessa ja

puhdistamisessa, kun ovat oppineet pitämään arvossa oikeuden ja rakkauden sääntöjä yhdistettyinä kultaiseen sääntöön ja sovitettuina elämän olosuhteisiin ja heidän yhteyteensä toisten kanssa.

Jokaiseen asiaan nähden, joka esiintyy tässä suhteessa, on aivan hyvä kysyä: Kuuluuko se minulle? Yhteydessämme maailman kanssa huomaamme ylimalkaan huolellisen tutkimisen jälkeen, ettei meidän tehtävämme ole moittia, nuhdella tai oikaista heitä. Herra on kutsunut meidät ja me olemme kääntäneet itsemme maailman tieltä seuraamaan kaitaa tietä; se on meidän tehtävämme. Me toivoisimme, että maailma jättäisi meidät yksin ja vastaavassa määrässä tulisi meidän jättää maailman asiat ja suunnata itsemme ja evankeliumin sanoma sille, jolla on ”korvat kuulla.” Maailmalla, jota Herra ei ole kutsunut ja joka ei ole tullut ”kaidalle tielle”, on oikeus valita oma tiensä ja odottaa, ettemme mene estäen heidän tielleen, niin kuin emme mekään toivo tulevamme estetyiksi. Se ei saa pidättää meitä antamasta valomme loistaa ja siten on meillä epäsuorasti suuri vaikutus maailmaan, vaikkemme nuhtelekaan tai muulla tavalla sekaannu toisten asioihin.

Jos asia koskee liikettä, jolla itsellään on rahaetuja valvottavanaan, ei luonnollisesti sitä, että omistetaan sellaiselle asialle tarpeellinen huomaavaisuus, voida pitää sekaantumisenä toisten asioihin. Ei myöskään se ole hätiköimistä, että isällä on tieto ja johto perheen ja kodin kaikissa tapahtuvissa harrastuksissa. Kuitenkin tässäkin on jokaisen perheen jäsenen oikeudet otettava huomioon ja säilytettävä. Perheen isännän tai isän, joka on sen tunnustettu pää ja oikeutettu johtomies, tulisi käyttää valtaansa rakkaudesta rikkaalla sävyisyydellä ja jonkinlaisella arvonnalla. Hänen tulisi ottaa huomioon vaimon yksilöllisyys, maku ja erikoiset toivomukset, ja miehen edustajana hänellä pitäisi olla täysi oikeus ja valta erityisellä alueellaan miehen auttajana ja kodin hoitajana; ja hänen poissa ollessaan hänen tulisi edustaa miehen valtaa täydelleen perheen kaikkiin asioihin nähden. Lapsille pitäisi myös heidän ikänsä mukaisesti sallia jonkin verran kohtuullista itsemääräämisoikeutta omissa asioissaan, kun taas isä käyttäisi huolenpitoaan ja valtaansa sellaisissa asioissa, jotka koskisivat kodin järjestystä ja viihtyisyyttä ja sen jäsenten asianomaista kehitystä henkisessä, siveellisessä ja ruumiillisessa suhteessa. Lapset tulisi pienestä pitäen opettaa olemaan riitelemättä toistensa kanssa, olemaan määräämättä asioissa, jotka ovat toisten omia; sen sijaan heidän tulisi pitää arvossa toisten oikeuksia sekä olla ystävällisiä ja jalomielisiä toisiaan kohtaan, sopusoinnussa Kultaisen Säännön kanssa.

Missään ei tämä kehotus kiireellisestä toimeliaisuudesta ole tärkeämpi muistaa kuin seurakunnassa. Veljien tulisi nopeasti oppia Jumalan sanasta, niin kuin vanhimpain määräyksistä ja esimerkeistä, ettei Jumalan tarkoitus ole, että heidän on pidettävä huolta toisten tehtävistä tai keskusteltava toisistansa, vaan että tässä niin kuin muuallakin sovitaan jumalallinen sääntö ”Älkää puhuko kenestäkään pahaa.” (Tiit. 3:2 engl. Raamattu) Puuttuminen toisten asioihin — ajatteleminen ja puhuminen toisten yksityisistä asioista, joiden kanssa ei ole mitään suoranaista yhteyttä — johtaa pahan puhumiseen ja juoruamiseen, ja herättää vihaa, ilkeyttä, kiukkua, riitaa ja kaikenlaisia lihan ja perkeleen töitä, niin kuin apostoli esittää. (Kol. 3:5-10) Käy usein niin, että kylvetään pieniä panettelun siemeniä ja kehittyvät suuret katkeruuden juuret, jonka kautta monet saastuvat. Kaikki, joil-

la on uusi mieli, tunnustavat varmaan kuinka myrkyllinen tämä paha on, ja kaikkien näiden tulisi olla esikuvana kodissaan ja naapuristossaan. Maailmallinen mieli voi käsittää, että murha ja ryöstö on väärin, mutta vaaditaan korkeampaa käsitystä oikeudesta voidakseen pitää arvossa Jumalan lain syvempää merkitystä – että panettelu on luonteen salamurhaamista, että naapurin hyvän nimen varastaminen, minkä tekosyyin nojalla hyvänsä, on rosvoamista. Maailmallismieliset käsittävät jossain määrin tämän asian ja heidän tunteensa ilmenevät runoilijan sanoissa, ”Se, joka varastaa kukkaroni, varastaa roskaa, mutta se, joka varastaa hyvän nimeni, varastaa sitä, joka ei tee häntä rikkaaksi, mutta tekee minut todella köyhäksi.”

Herran kiittäminen ja ihmisten kiroaminen

Ei ole ihme, että apostoli Jaakob sanoo kieltä levottomaksi pahaksi, joka on täynnä kuolettavaa myrkyä! Ei ole ihme, että hän selittää, että se on vaikein ruumiin jäsenistä hallita! (Jaak. 3. luku) Kenellä ei ole kokemusta siitä? Kuka ei tiedä, että ainakin puolella elämän vaikeuksista on syynsä hillitsemättömissä kielissä; että ajattelemattomat ja kiivaat sanat ovat aiheuttaneet sotia, jotka ovat maksaneet miljoonia markkoja ja satoja tuhansia henkiä; että ne ovat myös olleet syynä puoliin kaikista oikeudenkäynneistä ja enemmän kuin puoliin kaikista taloudellisista ahdingoista, jotka ovat kohdanneet sukuamme menneen 6000 vuoden aikana! Apostoli selittää kielestä, ”Kielellä me kiitämme Herraa ja Isää, ja sillä me kiroamme (vahingoitamme, parjaamme, turmelemme) ihmisiä, Jumalan kaltaisiksi luotuja... Näin ei saa olla, veljeni.” (jakeet 9,10) Kristitty, joka on ainoastaan saavuttanut sen päämäärän, ettei varasta naapuriltaan tai ettei murhaa häntä, mutta joka harjoittaa naapurinsa hävittämistä kielellään – loukkaamalla, vahingoittamalla tai varastamalla hänen hyvän nimensä ja maineensa – on kristitty, joka on edistynyt erittäin vähän oikealla tiellä ja joka vielä on kaukana taivaanvaltakuntaan sopivasta tilasta.

Kaikki tietävät, kuinka vaikea asia on hallita kieltä, myös sen jälkeen kun huomaamme sen turmiollisen vaikutuksen langenneessa luonnossamme. Kiinnitämme sen tähden huomion ainoaan kielen pidättämiseen eli hillitsemiseen, nim. sydämen kautta. Henkeytetty sana selittää, että mistä sydän on täynnä, siitä puhuu suu. Koska tämä on totta, se merkitsee, että kun on suuria vaikeuksia kieleen nähden, on paljon, mikä ei ole oikein sydämessä ja että siihen määrin kuin sydän on oikeassa, on vähemmän vaikeuksia hallita kieltään. Huulet, jotka alituisesti puhuvat halveksivasti muista ilmaisevat ylpeää, korskeaa, hallitsevaa, itsetietoista tilaa sydämessä. Huulet, jotka alituisesti puhuvat pahaa toisista joko suorasti tai peitellen, ilmaisevat, että huulten takana on sydän, joka ei ole puhdas, ei Herran rakkauden hengen täyttämä, sillä ”Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa”, ei edes ajatuksissa. Se ”ei muistele kärsimäänsä pahaa.” Se ei sallisi itsensä ajatella lähimmäisestään mitään pahaa. Se käyttäisi hyväkseen jokaista epäilystä, ja ajattelisi pikemmin sen eduksi kuin päinvastoin.

Itserakkaus on tavallisesti kyllin vahva koko ihmiskunnassa pidättääkseen kielen puhumasta mitään omaksi vahingokseen; ja asianomaisen epäitsekään rakkauden tulisi olla niin hidas puhumaan naapurinsa tai veljensä vahingoksi tai edes tekemään huomautusta hänen käytöksestään, niin kuin se on haluton menettelemään niin itseään kohtaan. Näemme siis, miltä näkökannalta hyvänsä katsommekin asiaa, että uudelle luomukselle

on mitä tärkeintä saavuttaa täydellinen rakkaus sydämessä. Tämän rakkauden Jumalaan tulisi kannustaa meitä enempään intoon, utteruuteen, voimaan ja itsensä kieltäytymiseen, yhteisvaikutukseen Jumalan palveluksessa, totuuden palveluksessa ja tämän rakkauden ihmisiin tulisi kannustaa meitä, ei ainoastaan menettelemään oikeudenmukaisesti ja rakkaudellisesti, vaan ajattelemaan ja puhumaan hyvää kaikista niin pitkälle kuin mahdollista. Tämä on pyhä henki, jota Lunastajamme opetti meidät rukoilemaan selittäessään, että taivaallinen Isämme on halukkaampi antamaan sitä meille, kuin maalliset vanhemmat ovat halukkaita antamaan hyviä maallisia lahjoja lapsilleen. Tämän pyhyyden hengen, rakkauden hengen totinen rukous merkitsee innokasta toivomusta ja pyrkimystä siitä, että rakkaus tulisi laajalti vuodatetuksi olemuksemme kaikille aloille — ajatuksissa, sanoissa ja teoissa. Siten olemme taivaallisen Isämme lapsia ja tulemme hänen rakkautensa ja kaikkien niiden kalliiden asiain arvoisiksi, jotka hän on luvannut ja varannut niille, jotka häntä rakastavat.

Yhteiskunnallisia velvollisuuksia

Niin kauan kuin uusi luomus on yhdistetty tähän kuolevaan ruumiiseen, sillä on sen kautta kosketus luonnolliseen ihmiseen ja määrättyjä yhteiskunnallisia velvollisuuksia. Uusi mieli vaatii luonnollisesti yhteyttä toisten uusien mielten kanssa, ja samassa määrin kuin se kehittyy totuuden hyveiden kanssa, se tuntee itsensä yhä vieraammaksi maailmalisille liitoille, pyrkimyksille, tarkoituksille, kirjallisuudelle ja keskusteluaiheille. Moni kysyy silloin: Missä määrin uuden luomuksen, joka laskee itsensä kuolleeksi maallisille asioille, pyrkimyksille jne., tulee vielä ylläpitää yhteyttä luonnollisten ystäviensä, vihkiytymättömien kanssa? Tämä on asia, joka ansaitsee vakavan ja huolellisen jokaisen yksilön huomion. Ei ole kahta, jotka olisivat samanlaisessa tilanteessa, eikä voida antaa neuvoa, joka sopisi kaikille.

Apostoli neuvoo meitä, ettemme seurustelisi niiden kanssa, jotka tekevät paha ja joiden menettelyä pidämme saastaisena, vaan että meidän seurustelumme ja kanssakäymisemme pitää olla sopusoinnussa uuden mielen kanssa. Sellainen menettelytapa on epäilemättä edullinen meille ensiksikin, koska sellainen seura ei alituisesti kannusta omaa vanhaa luontoamme ja luonnollisia turmeltuneita taipumuksiamme, ja toiseksi koska se auttaa meitä pyrkimyksessämme seurata apostolin määräystä sen ajattelemisesta, puhumisesta ja harjoittelemisesta, ”mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa.” — Filipp. 4:8

Kuitenkin meidän tulisi tuntea suurempaa mielenkiintoa niitä kohtaan, jotka ovat luonnollisia sukulaisiamme, kuin ihmissukuun ylimalkaan. Jos Herran henki sen tähden johtaa meitä ja saattaa meidät ylimalkaan olemaan otollisia ja ystävällisiä ihmiskunnalle, se merkitsee, että meidän tulisi erikoisesti ottaa huomioon tunteemme sukulaisiamme kohtaan ja että tilaisuuden mukaan olisimme avuliaita heitä kohtaan. Siitä huolimatta ei olisi viisasta, arvostelukykyämme mukaan, eikä sopusoinnussa Raamatun opetuksen kanssa, eikä myöskään sopusoinnussa niiden esimerkkien kanssa, jotka meillä on edessämme Herran ja apostolien käytöksessä, ulotuttaa seurusteluamme liian pitkälle maallisiin sukulaisiimme, tai ottaa heitä vastaan tai kohdella heitä paremmin tai edes yhtä hyvin kuin kohtelisimme uskonhuonekuntaa. Jätämme tässä huomioon ottamatta sellai-

sen läheisen sukulaisuussuhteen, jolla on vaatimus meihin nähden sopusoinnussa apostolin sanojen kanssa – ”Mutta jos joku ei pidä huolta omaisistaan... niin hän on kieltänyt uskon.” (1 Tim. 5:8) Ylimalkaan meidän pitää sovittaa apostolin sanoja, ”tehkäämme hyvää kaikkia kohtaan, mutta varsinkin uskonveljiämme kohtaan.” Lähinnä uskonhuonekuntaa järjestyksessä pitäisi seuraavaksi tulla muut sukulaisemme.

Herramme tarkoituksena oli todennäköisesti koota seuraajansa uudeksi perheeksi, uudeksi perhekunnaksi, ”uskonhuonekunnaksi.” Sen tähden löydämme toistuvia käskyjä ja kehotuksia keskinäisestä seurustelusta, keskinäisestä avuliaisuudesta ja säännöllisestä kokoontumisesta lupauksineen siitä, että missä kaksi tai kolme kokoontuu Herran nimeen, siellä hän olisi erikoisesti heidän keskuudessaan ja antaisi heille siunausta; siitä johtuu myös kehoitus hänen kansalleen, etteivät jättäisi omia kokouksiaan. Herramme menettelytapa oli täydessä sopusoinnussa sen ajatuksen kanssa, että uskonhuonekunnalle on annettava erikoista huomiota, sillä me huomaamme, että Herra viimeisen pääsiäislampaan aterian aikana, jota jokaisen perheen erittäin piti viettää (2 Moos. 12:1-21), kokoontui kahdentoista apostolinsa kanssa erikoisena perheenä, erillään hänen ja heidän sukulaisistaan. Huomaamme saman ajatuksen hänen sanoissaan, kun hänelle ilmoitettiin, että hänen äitinsä ja veljensä olivat ulkona ja tahtoivat puhutella häntä. Hän vastasi ja sanoi, ”Kuka on äitini ja ketkä ovat veljeni?... jokainen joka tekee minun taivaallisen isäni tahdon, hän on minun veljeni ja sisareni ja äitini.” – Matt. 12:47-50

Seuraten tätä jumalallista esimerkkiä meidän täytyy sen tähden odottaa, että tunteemme ja kiintymyksemme kohdistuvat erikoisesti ”Kristuksen ruumiin” jäseniin, uuden luomuksen veljiimme. Tätä ei kuitenkaan pidä ymmärtää niin, että se lakkauttaisi missään merkityksessä mitä ankarimman säädyllisyyden sukupuolien välillä uuden luomuksen keskuudessa; se ei myöskään merkitse, että ei-uskova mies tai vaimo saadaan lyödä laimin sen tähden, että aikaa ja seuraa on annettava niille, jotka ovat saaneet uuden mielen. Päinvastoin jokaisen velvollisuus on avioliittoon nähden katsoa, ettei tarpeellista virvoitusta, etua tai seuraa olla antamatta. Tämä ei kuitenkaan merkitse alistumista hirmuvaltaisuuteen, joka estäisi Jumalan käskyn tottelemisen, ettei pidä ”jättää omaa seurakuntakokoustamme... sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.” – Hebr. 10:25

Kunnioittakaa kaikkia

”Olkaa niinkuin vapaat, ei niinkuin ne, joilla vapaus on pahuuden verhona, vaan niinkuin Jumalan palvelijat. Kunnioittakaa kaikkia, rakastakaa veljiä, peljätkää Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta.” ”Antakaa kaikille, mitä annettava on: kenelle vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko, sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia. Älkää olko kenellekään mitään velkaa muuta, kuin että toisianne rakastatte.” – 1 Piet. 2:16,17; Room. 13:7,8

Vapautuneena lihallisen tahdon kilpailusta ja kunnianhimosta sekä henkeytettynä pyhän hengen jaloilla ja miellyttävillä mielihoiteilla uudella luomuksella ei ole mitään syytä ylpeyteen, ahneeseen kilpailuun, joka estäisi tarpeellisten, muiden hyvien sydämen ja mielen ominaisuuksien arvonnannon. Sen pitäisi ilolla täydellisesti ja vapaasti tuntea sekä tunnustaa toisten maalliset oikeudet ja vaatimukset, siitä hetkestä kun on luovuttu

kaikista omista maallisista oikeuksista ja vaatimuksista, hengellisten, taivaallisten eduksi. Sellaisten pitäisi luonnollisesti olla mitä vakavimpia tämän maailman suuruuden tunnus-tamisessaan ja mitä kuuliaisimpia laeille ja niiden vaatimuksille, lukuun ottamatta sitä, kun niiden huomataan olevan ristiriidassa taivaallisten vaatimusten ja käskyjen kanssa. Harva, jos edes kukaan maallinen hallitsija, pitäisi meidän päivinämme virheenä sitä, että tunnustetaan korkein luoja, jota uskotaan ja jonka käskyjä totellaan korkeimmassa määrin. Sen tähden tulisi uuden luomuksen olla nykyajan lainkuuliaisimpia alamaisia; ei rauhanhäiritsijöitä, ei riidanhaluisia, ei vikojenetsijöitä. On totta, että he näkevät muita selvemmin syitä huomatakseen vikoja, he näkevät epätäydellisyyksiä nykyajan kaikissa järjestystoimenpiteissä, jotka ovat itsekkyyden lain perustalla. Mutta he näkevät myös ymmärryksensä silmillä, että inhimillinen muutostyö ja kumoaminen on aivan voimaton aikaansaamaan välttämätöntä muutosta; että se, joka on kymmenen kertaa parempi parasta, joka voitaisiin ajatella ihmiskunnan voivan suorittaa, olisi vielä kaukana siitä täydellisyydestä, jonka Herra tuottaa aikanaan valtakuntansa hallinnon alaisena ja jonka hän esittää meille ja jota hän kehottaa meitä uskomaan — tila, jolloin Jumalan tahto tapahtuu maan päällä, niin kuin se tapahtuu taivaassa.

Huomatessaan ihmiskunnan ponnistusten voimattomuuden uusilla luomuksilla on terveen järjen henki nykyisiin olosuhteisiin nähden, mitä muilla, jotka näkevät vähemmän kuin he, ei ole. He näkevät, että pahinkin inhimillisen hallituksen muoto, että omavaltaisinkin lain ja järjestyksen säilyttämisen, vallan ja herruuden väärinkäyttö, on parempi kuin laittomuus ja anarkia. He ovat myös oppineet, että suuri Jehova on kiinnostunut näistä asioista ja että ainoastaan hänen aikansa ja tapansa ovat viisaat ja riittävät tuottaakseen toivotut tulokset. Uudet luomukset ovat sen tähden kärsivällisiä, iloisia ja toivorikkaita. Apostoli Jaakob ilmausuu sen näin, ”Niin olkaa kärsivällisiä veljet... sillä Herran tulemus on lähellä.” (Jaak. 5:7,8) Hänen valtakuntansa tuo pian mukanaan vanhurskauden ja siunauksen koko ihmismaailmalle.

Uudet luomukset kuulevat myös Herran sanoman, ”Älä vihastu pahain tähden... sillä niinkuin heinä heidät pian niitetään pois.” (Ps. 37:1,2) Kun toiset pitävät tärkeänä pohtia erilaisia valtiollisia suuntia, hyvää hallitusta, raha-asioita jne., he huomaavat sitä vastoin, että Jumala on edeltäpäin nähnyt nykyisen aseman ja että tuomio on jo lausuttu nykyisistä itsekkäistä laitoksista — ”Mene, mene, tekel, ufarsin”, sinut on vaa'alla punnittu ja köykäiseksi havaittu. (Dan. 5:25-28) He ymmärtävät, että Jumalan tuomio asiasta, sellaisena kuin se mainitaan Raamatussa, on oikea ja muuttumaton, ja he odottavat kärsivällisyydellä, että Herra toimittaa asiain muutoksen sopusoinnussa jumalallisen tahtonsa ja armosta rikkaiden lupautensa kanssa. Ja joskin he huomaavat, että tämä merkitsee suurta hätää maailmalle, he kuitenkin luottavat uusina luomuksina jumalallisiin lupauksiin ja ”jättävät Kristuksen käsiin huomispäivän avaimet.” He huomaavat, että heidän sanansa, ajatuksensa ja työnsä eivät voi muuttaa lopullista tulosta, ja heidän sydämensä luottavat uskossa Jumalan voimaan ja viisauteen. Puhuessaan uudesta luomuksesta lähestyvän hädänajan yhteydessä, profeetta on sattuvasti sanonut, ”Ei se [Siion] horju”; sen luottamus, uskallus ja usko ovat hyvällä perustuksella, ei tietämättömyyden ja herkkäuskoisuuden, vaan Jumalan elävän ja pysyvän sanan perustuksella. — Ps. 46:6

Uudet luomukset eivät myöskään pidä välttämättömänä tai viisaana tehdä maailmaa levottomaksi tulevan hädänajan suhteen. He muistavat ennen kaikkea, että Herra on erikoisesti selittänyt, ”Ei yksikään jumalaton ymmärrä tätä.” (Dan. 12:10) He muistavat myös, että huokaavalla luomakunta-raukalla on kyllin kantamista päivittäisessä osassaan, ilman että se edeltäpäin tietää tulevasta ahdingosta, jota se ei kuitenkaan voi poistaa ja että ”kullekin päivälle riittää oma vaivansa.” Kun he sen tähden eivät jätä ”julistamatta kaikkea Jumalan neuvoa” niille, joilla näyttää olevan korvat kuulla, he viisaasti ja huolellisesti välttävät tuhlaamasta voimiaan ja herättämästä vihaa niissä, jotka eivät pidä arvossa Herraa ja hänen sanaansa. He eivät heitä helmiään sioille, vaan heillä tulee olla ylhäältä olevaa viisautta, joka on ensiksikin puhdas, sitten rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä hedelmiä. — Jaak. 3:17

Se, että kunnioittaa ihmisiä ja että pitää heitä arvossa sopusoinnussa heidän luonteensa ja palveluksensa kanssa ja että tottelee lakeja, ei välttämättömästi merkitse ottamista osaa maailman hallituslaitoksiin. On ehdotettu lakia, joka vaatii kaikkien osanoton äänestykseen. Koska hyvänsä tämä laki hyväksyttäisiin, pitäisi uusien luomusten, jotka myös tulisivat sen esineiksi, antaa äänensä nurisematta; ja käyttäessään tätä vaatimusta heidän tulisi käyttää parasta arvostelukykyään ja äänestää sitä ehdotusta, jota pitäisivät parhaana. Neuvomme olisi kuitenkin, että he muuten, jollei sellaista vaatimusta heille asetettaisi, ottaisivat ankarasti puolueettoman aseman valtiollisissa kysymyksissä ja pidättäytyisivät kokonaan äänestämästä. Syymme tähän ovat seuraavat:

1) Emme voi toivoa löytävämme henkilöä, joka olisi täydellisesti kelvollinen kysymyksessä olevaan palvelukseen, arvostelukykyimme mittapuun mukaan.

2) Emme voi toivoa, että äänillämme olisi mitään arvoa tai huomattavaa vaikutusta vaalin tulokseen.

3) Uudet luomukset, jotka toimivat valtiotaidon ja sen eri aineiden kanssa, huomavat, että sen kautta käytetään ei ainoastaan heidän aikaansa, vaan myös heidän voimiaan ja varojaan, jotka kaikki ovat vihityt Herralle, taivaallisille asioille, suuren ilon uutisten julistamiselle. Eikä ainoastaan tätä, vaan heidän mielensä väistämättä kiintyvät valtiolliisiin harrastuksiin siinä määrin, että he melkoisesti estyvät yksityisissä, parempien asioiden tutkimisissaan, yhteydessään ja seurustelussaan Herran kanssa hengessä.

4) Ne, jotka äänestävät henkilön tai puolueen puolesta, ovat enemmän tai vähemmän velvolliset tukemaan vaalin tulosta; vieläpä, jos on välttämätöntä, miekalla ja ruudilla. Ja koska on totta, että jokaista kansalaista voidaan vaatia lain rajapyykkien sisäpuolella miekalla ja ruudilla puolustamaan niitä lakeja ja laitoksia, joiden alaisena hän elää, otetaan siitä huolimatta ottamalla vaikuttavasti osaa vaaliin erikoisia velvollisuuksia ja vastuita tuloksista ja hallituksen yleisestä menettelytavasta, jota siten on kannatettu. Siedettävämpää on sen tähden se asema, josta Raamatussa mainitaan: asema muukalaisina, asema eli näkökanta, joka on kunniakkain Herralle, yhteiskunnalle ja itsellemme. (Ps. 39:13; 1 Piet. 2:11) Muukalaisten täytyy olla laeille tottelevaisia, samoin meidänkin. Muukalaisten täytyy maksaa veroa lain mukaan, niin täytyy meidänkin. Muukalaiset saavat vedota lakeihin suojakseen, samoin saamme mekin tehdä. Mutta muukalaiset eivät tuntene itseään pakotetuiksi taistelemaan omaa kuningastaan vastaan, sitä uskoa ja totte-

levaisuutta vastaan, jonka he ennen kaikkea tunnustavat; ja me pidämme parempana, niin pitkälle kuin mahdollista, olla samassa tilassa, sillä emmekö ole pelastetut pimeyden vallasta ja siirretyt hänen rakastetun Poikansa valtakuntaan — sen sikiötilaan? — Kol. 1:13

Emmekö ole suuren kuninkaan alamaisia? Ja eivätkö kaikki tämän maailman valtakunnat ole enemmän tai vähemmän saman merkityksellisiä ”tämän maailman ruhtinaan” ja hänen itsekkyyden lakiensa kanssa? Emmekö sen tähden ole vieraita ja pyhiinvaeltajia täällä ja jossain määrin muukalaisia ja ulkomaalaisia? On aivan paikallaan, että rakastamme ja pidämme arvossa jokaista hyvää lakia ja kaikkien maallisten lakien palvelijoita ja iloitamme, että suurin osa uuden luomuksen jäsenistä elää yhteiskunnallisen hallituksen korkeimman muodon alaisina, joka tänä päivänä on maailmassa, ja pitävät sitä arvossa jumalallisena armona ja siunauksena. Sen tähden emme myöskään panettele isänmaata, sen hallitusmiehiä tai sen lakeja, mutta sillä ei tarkoiteta, että meidän täytyy taistella heidän puolestaan lihallisilla aseilla, eikä sitä, että meidän täytyy kasvattaa vastuutamme antamalla äänemme heidän puolestaan.

On totta, että valtion hallitus ei ehkä aina päästä niitä, jotka ovat sodan vastustajia, ottamasta osaa siihen, vaikka hyvin armeliaita tämänlaatuisia säännöksiä onkin tehty muutamille, jotka meidän tavallamme uskovat, että sotiminen on väärin, ja jotka on vapautettu sotapalveluksesta erittäin jalomielisten lakien alaisina. Meitä kuitenkin voitanevat vaatia tekemään asepalvelusta huolimatta siitä, käytämmekö äänioikeuttamme vai ei; ja jos meitä vaaditaan, olisimme velvollisia tottelemaan sitä esivaltaa, joka on ja ymmärtäisimme, että Herran kaitselmus on sallinut lain kirjoittamisen ja että hän on kyennyt valvomaan ja johtamaan kaikkia omaksi tai toisten hyödyksi. Sellaisessa tapauksessa emme pidä vääränä tehdä erikoista huomautusta asianomaiselle päällystölle pyynnöllä saada osaksemme sairaanhoitotointa tai sellaista, jossa voisimme käyttää palvelustamme omantuntomme mukaisesti; jos meidät sitä vastoin pakotetaan ottamaan osaa myös riviin ja laukaisemaan kiväärimme, meidän ei tarvitse tuntea itseämme pakotetuiksi ampumaan kanssaihmiä.

Uusi luomus ja siveelliset uudistukset

Jokaisen uuden luomuksen jäsenen täytyy välttämättömästi olla myötätuntoinen siveellisyyttä, vanhurskautta sekä kaikennäköistä puhtautta ja hyvyyttä kohtaan. He tahtovat olla puhtaita ei ainoastaan sydämistään, vaan aina sitä mukaa kuin puhtaus edistyy, se saattaa heidät puhtaiksi olentoonsa ja tapoihinsa nähden; siihen ei sisälly ainoastaan ulkonainen puku, vaan myös heidän suunsa. Sellaiset eivät kuitenkaan tee tässä sitä erehdystä, jonka maailma tekee, pitäessään sitä, joka menee suuhun saastuttavampana kuin niitä sanoja, jotka lähtevät sieltä. Puhtaus sydämessä tuottaa puhtautta ja totuutta huulilla ja tämä johtaa vuorostaan huolellisuuteen syömiseen, juomiseen ja pukeutumiseen nähden, kaikki aikomuksella kirkastaa Jumalaa ruumiissaan ja hengessään, jotka kuuluvat Herralle. Emme pane muita kahleita tai orjuutta, joita ei ole Jumalan sanassa. Jokaisen uuden luomuksen jäsenen tulee käsittää niin täydellisesti kuin mahdollista, että hänen vihkiytymislupauksensa koskee jokaista hänen menettelyään elämässä. Jos hänellä sen tähden on taipumus kohtuuttomuuteen syömisessä ja juomisessa tai saastaisiin tapoihin, tulee hänen huolella ja vakavasti rukoillen harkita, missä määrin hän kaikissa asiois-

sa kirkastaa Herraa ja käyttää hyvää vaikutustaan ihmisiin mahdollisimman suurena määrin. Uskallamme luulla, että hyvin harvat uusista luomuksista katsovat kirkastavansa Jumalaa syömällä tai juomalla, tavalla, joka jossain määrin vaikuttaisi haitallisesti heidän henkiseen ja siveelliseen toimintaansa parhaaseen harjoitukseen. Varmaankin suurin osa huomaa, että parhaimmassakin tapauksessa ovat voimamme, lahjamme ja kykymme melkoisesti heikentyneitä lankeemuksen kautta ja niitä tulee vahvistaa turmelemisen sijasta.

Kalliisiin vaatteisiin pukeutuminen

Meidän täytyy esittää melkoisella voimalla, ettei mikään ole liian hyvää totiselle, uskolliselle ja jalolle Jumalan lapselle, joka on vihkinnyt kaikkensa Jumalan palvelukseen. Voinemme myös päätellä, että epäilemättä taivaan enkelit ja kaikki taivaan järjestelyt ovat loistavia ja ihania ilmestyksessään, ja niin ollen tämä loisto esittää Jumalan mieltä ja tahtoa Jumalan kansaan nähden. Kun katselemme asiaa tältä näkökannalta, olemme ensin taipuvaisia sanomaan, että uuden luomuksen jäsenten tulisi asianomaisesti koristaa kuolevaiset ruumiinsa kullalla ja jalokivillä ja kalliilla puvulla mitä ylellisimmällä tavalla; mutta ennen kuin ratkaisemme asian niin, katsokaamme asian toistakin puolta — niihin syihin, miksi uusien luomusten ei pidä koristaa kuolevaisia ruumiitaan liiallisesti, tuhlaavasti.

1) Ylellinen henkilökohtainen koristelu johtaa luonnollisesti enempään tai vähempään ylpeyteen; ja me tiedämme kaikki, että rakkaus komeuteen, rakkaus siihen, että näyttäisi hyvältä toisten edessä, on erityinen kiusaus langenneelle lihallemme ja varsin sopimaton sävyisyyden ja nöyryyden hengen viljelemiselle. Sen tähden on kaikki, joka edistää ylpeyttä ja estää nöyryyden kehitystä, ristiriidassa uuden luomuksen etujen kanssa.

2) Äärettömän suuri osa ihmiskuntaa ei voi hankkia minkäänlaista upeaa ulkonaista koristusta köyhyytensä perustuksella, ja niin kauan kuin he ovat luonnollisen mielensä hallitsevia, he katsovat varmaankin kateudella rikkaita ja erityisesti niitä, jotka kerskuvasti komeilevat rikkauksineen. Rakkauden henki pakottaa sen tähden uudet luomukset ajattelemaan toisten olosuhteita ja tunteita — ei ärsytä heitä vihaan, kateuteen jne., eikä myöskään aiheuta sitä, että heidän elämänsä ja osansa näyttäisi vertailussa katkerammalta.

3) Jokainen uuden luomuksen jäsen on vihkinnyt kaikkensa Herralle ja hänen palvelukseensa — käyttääkseen, mitä hyvänsä hänelle tuleekaan, tämän maailma hyvydet oikein, täydessä sopuinnussa hänen mallina mukaisesti, joka on tullut Lunastajaksemme, Johtajaksemme ja Herraksemme. Annettu esikuva on uhri, ei ainoastaan ajan ja vaikutuksen, vaan myös varojen, rikkauden jne. uhri. ”Vaikka oli rikas, tuli hän meidän tähtemme köyhäksi.” Jokainen uuden luomuksen jäsen voi sen tähden, siinä määrin kuin hän pitää arvossa liittoaan ja koettaa täyttää sen ehdot, löytää parempaa käyttöä rahoilleen, jotka on uskottu hänen hoitoonsa, kuin käyttää niitä ylellisiin koristuksiin, jotka eivät ainoastaan vahingoittaisi häntä itseään, vaan myös vahingollisesti kiihottaisivat

toisia. Hän koettaa käyttää jokaisen markan, niin pitkälle kuin mahdollista, Herran palveluksessa.

Teemme kenties hyvin kiinnittäessämme huomion siihen tosiasiaan, että vihkiytyminen, joka ei sallisi meidän antaa rahoja jalokiviin tai komeiluun tai ylelliseen pukuun, ei olisi ollenkaan uskollisemmin pantu täytäntöön, kuin jos hoitaja panisi rahansa pörssiennotteluun tai obligaatioihin, kiinteään omaisuuteen jne., sen sijaan että käyttäisi ne itseensä tai tuhlaisi ne kotiinsa. Raha on arvokasta sen käytön mukaan ja jokaisen uuden luomuksen jäsenen, jolla on rikkautta, tulisi huolellisesti punnita vastuu sen hoidosta ja olla pikainen käyttämään sitä sopusoinnussa arvostelukykynsä kanssa siitä, mikä on Jumalan tahto. Sen tulisi muistaa, että langenneen luonnon kaikki taipumukset käyvät itsekkyyttä kohden ja että uuden mielen sen tähden täytyy taistella tätä lihan taipumusta vastaan ja voittaa se, jos hän tahtoo voittaa palkinnon.

Jos maailmallinen mies korkeine periaatteineen selittää, ettei hän ole kristitty, mutta että jos hänellä ollenkaan on uskontoa, hän on buddhalainen ja esittää sen periaatteen, että on ”häpeä miehelle kuolla rikkaana”, kuinka paljon enemmän tulisikaan uuden luomuksen jäsenten tuntee niin — että olisi häpeä, jos ne, jotka ovat vihkineet kaikkensa Herralle, ylellisesti tuhlaisivat vihittyjä rahoja omaan itseensä tai kokoaisivat aarteita, kun he näkevät niin monta tilaisuutta elämässä niiden edulliseen käyttämiseen! Koko luomakunta huokaa, on synnytystuskissa, niin kuin apostoli todistaa; ja niin kuin Mestari selitti, köyhiä on meillä aina keskuudessamme. Epäilemättä löytävät kaikki, joilla on hyviä vaikuttimia ja mielijohteita, lukemattomia tilaisuuksia hyväntahtoisuuteen ja hyviin töihin maailmallisella tavalla aineellisissa asioissa. Kuinka paljon enemmän tulisikaan uuden luomuksen käsittää tilaisuudet käyttämällä viisaasti hoidettavaansa ja olemalla kohtuullisia omiin tarpeisiinsa nähden, voidakseen käyttää näitä tilaisuuksia, joita he näkevät kaikkialla ympärillään, jakamalla niitä hengellisiä siunauksia, joita Herra niin runsaasti on heille antanut. He kenties tulevat tilaisuuteen viedä tämän kanavan kautta Kristuksen vanhurskauden pukua ja sitä leipää, joka tulee alas taivaasta, toisille, jotta he tämän hoitotoimenpiteen kautta vaikuttavammin julistaisivat hänen täydellisyyksiään, joka on kutsunut meidät pimeydestä ihmeelliseen valoosaan ja antaisivat tämän valon loistaa selvemmin. Epäilemättä on Herralla aikomuksena antaa kansalleen tilaisuuksia palvelukseen tässä asiassa ja osoittaa uskollisuuttaan hoitajana, minkä tähden hän alituisesti vetoaa vihkiytyneisiin lapsiinsa kehottaen heitä kieltämään itsensä, ottamaan ristinsä ja seuraamaan häntä, jonka Jumala on lähettänyt esikuvaksemme.

Emme tarkoita tällä, että kenenkään tulisi tehdä tyhjäksi itsensä ja riippuvaiseksi toisten armeliaisuudesta antamalla kaikkensa Herran palvelukseen, pitämättä edes sitä siementä, josta tuleva sato voitaisiin saada. Emme myöskään väitä, että Herran kansan tulisi uhrautua siihen määrään, että heidän sen tähden täytyisi esiintyä omituisina — nukkavieruina ja kitsaina. Meidän ymmärryksemme mukaan on sellainen puku sopiva, joka on siisti, sopiva ympäröiviin ehtoihin ja olosuhteisiin, vaatimaton silmälle ja järkevässä sopusoinnussa kunkin tulojen kanssa. Varmaankin tulisi uuden luomuksen olla maailmalle esimerkkinä tässä suhteessa. Heidän tulisi pitää huolta siitä, etteivät pukeudu tai tahtoisi pukeutua yli sen, mitä heidän asiansa myöntävät, etteivät tekisi näytettä rikkaudesta, jota heillä ei ole; ja todella, kaukana siitä että pukeutuisivat ja eläisivät siihen

määrään kuin heidän omaisuutensa, palkkansa, tulonsa jne. sallivat, Herran kansan pitäisi elää alle tulojensa ei ainoastaan sen tähden, että heillä olisi jotakin eteenpäin elämän tavallisiin tarpeisiin, vaan myös sen tähden, että he olisivat valmiita harjoittamaan hyvän-
tahtoisuuden ja armeliaisuuden jumalankaltaisia ominaisuuksia toisia kohtaan, kun niin on välttämätöntä.